

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Μάρκ. ι΄ 32-45) 2 Απριλίου 2017

Τελευταῖα Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν σήμερα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καὶ ἡ Ἐκκλησία προβάλλει τὸν βίο μιᾶς μεγάλης Ἁγίας, τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἐπειδὴ πλησιάζει τὸ τέλος τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς καὶ πρέπει οἱ χριστιανοὶ νὰ καθαρισθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, ἔχοντας σὰν παράδειγμα τὸ πρότυπό της. Παράλληλα ὅμως, προετοιμάζει καὶ τὴν εἰσοδο μας στὴ Μεγάλη Ἐβδομάδα, μὲ σκοπὸν νὰ ζήσουμε, ὅσο γίνεται μυστηριακά, τὶς ἄγιες ἡμέρες καὶ νὰ βιώσουμε τὰ σωτηριολογικὰ γεγονότα ποὺ θὰ ἔξελιχθοῦν.

Σήμερα ἀκούσαμε νὰ ἀποκαλύπτει ὁ Κύριος στοὺς μαθητές Του «τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν». Μὲ αὐτὴ τὴν προαναγγελία τοῦ πάθους Του, ἔξηγεῖ ὅτι θὰ παραδοθεῖ στοὺς ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὄποιοι καὶ θὰ Τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατο.

Ο Κύριος πορεύεται πρὸς τὸ ἔκουσιο πάθος. Γνωρίζει ὅτι ἀντιμετωπίζει τὸ πικρὸ ποτήριο τοῦ σταυρικοῦ θανάτου καὶ τὸ βάπτισμα τοῦ φρικτοῦ μαρτυρίου μέσα στὸ Αἷμά Του. Στὸ δρόμο, ποὺ βαδίζουν, προσπαθεῖ νὰ προετοιμάσει καὶ νὰ ἐμψυχώσει γιὰ ὅλα αὐτὰ τὸν μαθητές. Ἡ πορεία διαρκεῖ, ὁ Χριστὸς διδάσκει καὶ οἱ μαθητές ἀκοῦνε, χωρὶς ὅμως νὰ κατανοοῦν. Τὸν προλέγει τὸ σταυρικό Του θάνατο, μὰ ἐκεῖνοι χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνονται τὴν ἀποκάλυψη, ποθοῦν καὶ ἀναμένουν τιμητικὲς διακρίσεις. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου ἦταν ἀπλῆ καὶ αὐστηρή: «οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε», δὲν ξέρετε τί ζητᾶτε, καὶ ἡ διευκρίνιση σαφῆς: «ὅστις θέλει εἶναι πρῶτος, ἔσται πάντων ἔσχατος καὶ πάντων διάκονος», δηλαδὴ αὐτὸς ποὺ προηγεῖται στὴν ἄσκηση τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας, ἐκεῖνος θὰ ἀποδειχθεῖ μεγάλος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί μου· μήπως κι ἐμεῖς κάποιες στιγμὲς στὴ ζωή μας, δὲν ζοῦμε τὴν ἴδια κατάσταση καὶ σύγχυση ποὺ εἶχαν καὶ οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου; Σκεφθήκαμε ποτὲ πόσο κατανοοῦμε καὶ πόσο συμμετέχουμε σὲ ὅσα τελεστούργοῦνται καθημερινὰ στὴν Ἐκκλησία μας; Ποιά εἶναι ἡ δική μας πορεία θυσίας καὶ ταπείνωσης στὴ διακονία τοῦ ἄλλου; Διότι θυσία γιὰ τὸν χριστιανὸ εἶναι ἡ προσπάθεια νὰ νικήσει τὸν ἔαυτό του καὶ τὴν ἀμαρτία γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ἀγαπῆσει τοὺς ἀδελφούς.

Πρὶν ἔλθει ὁ Χριστὸς στὴ γῆ, τὸ μεγαλεῖο μετριόταν μὲ τὸ πόσους κανεὶς μποροῦσε νὰ ἔχουσιαζει. Κατόπιν ὅμως μὲ τὸ πόσους μπορεῖ νὰ διακονεῖ. Δηλαδὴ, κριτήριο τῆς ἀγάπης πλέον δὲν εἶναι ἡ ἔξωτερικὴ δύναμη ποὺ ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ ἡ ἐσωτερικὴ διάθεση θυσίας καὶ διακονίας, τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς εἶναι πολύς.

Ο Χριστὸς καὶ πάλι σήμερα «έπειγεται τοῦ παθεῖν». Πῶς εἶναι δυνατὸν ἐμεῖς ὡς χριστιανοὶ νὰ βαδίζουμε τὸν δρόμο τοῦ συμβιβασμοῦ μὲ κάθε τι ἀντίθεο καὶ ἀπάνθρωπο; Πορεία μας πρὸς τὸ Πάθος καὶ συμπόρευση μὲ τὸν Χριστό σημαίνει μόνον προσωπικὴ θυσία, ἀλλιῶς δὲν ὑπάρχει χριστιανικὴ ζωή. Καὶ θυσία εἶναι ἡ καταπολέμηση τῶν ἀδυναμιῶν μας.

Καλούμαστε νὰ νικήσουμε τὰ πάθη μας, νὰ ἀποβάλλουμε τὸν ἐγωϊσμό μας καὶ νὰ ὑποτάξουμε τὸ θέλημά μας στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μόνον τότε θὰ ἔχει ἀντίκρυσμα πάνω μας ὁ λόγος τοῦ Κύριου: «Ὄς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν ἔσται ὑμῶν διάκονος». Ἄς θυμηθοῦμε τοὺς ἀγίους τῆς Ἑκκλησίας μας, οἱ ὄποιοι μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα καὶ αὐτὴ τὴ βιοτὴ ζωγόνησαν τὶς ἀνθρώπινες κοινωνίες, ὄμολογῶντας ἔμπρακτα τὸ ὄνομά Του καὶ τὴν ταυτότητά τους.

Ἄδελφοί, φθάσαμε στὶς ἡμέρες τοῦ θείου Πάθους.

«Δεῦτε οὖν καὶ ὑμεῖς κεκαθαρμέναις διανοίαις συμπορευθῶμεν αὐτῷ καὶ συσταυρωθῶμεν καὶ νεκρωθῶμεν δι' αὐτὸν ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς», μὲ τὴν συνείδηση ὅτι ἡ πορεία πρὸς τὴν ἀληθινὴ δόξα καὶ τὴν Ανάσταση ποὺ ποθοῦμε, περινᾶ ἀποκλειστικὰ μέσα ἀπὸ τὸ μονοπάτι τοῦ πόνου τοῦ Σταυροῦ.

[dkpdf-button]